

Farkas Gyula (1938–2019)

Rábakecölön született 1938. február 7-én *Farkas Gyula*, féléstvéreivel együtt tekintve egy igazi magyar nagycsaládba, akik Rábakecölön 'a földből', tehát a falusi gazdálkodásból éltek. A hatévesen félárván maradt Gyula édesapja család-

fői irányításával cseperedett fel, a világháborús frontok elvonultával járt elemi/általános iskolába, illetve végezte a rá bízott 'háztáji' munkarészeket, vagy járt ki a határba – mezőre, erdőre – dolgozni. A téjesztítés a falut, a családi gazdaságot sem kerülte el.

1960-ra már az év jelentős részében a győri székhelyű erdőgazdaság rábakecöli erdőkerületében dolgozott segéd-, majd betanított munkásként, előbb időszakos, majd állandó munkaviszonyt létesítve, fakitermelő szakmunkás-képesítést is szerezve. Innen hívták be 1961-ben 3 éves sorakatonai szolgálatra (Kalocsa). 1964 eleji leszereléskor olyan megállapodást kötött az erdőgazdasággal, hogy a [Roth Gyula nevét 1964 májusa óta viselő] Soproni Erdészeti Technikum égisze alatt 1952 óta működő 4 tanéves tagozat keretében levelező úton középfokú erdész szakképesítést szerez. Az elméleti (konzultációs) és gyakorlati (tanműhely, erdei terepi) képzési heteken és beszámolókon, illetve vizsganapokon kívüli időszakokban pedig előbb motorfűrészsként, majd tanulmányai előrehaladtával helyettesítő, illetve segéderdészként vesz részt a rábakecöli és a szomszédos erdőkerületek szakmunkáiban. 1964 őszétől tehát a kemény munka mellett megkezdte középiskolai-erdésztechnikumi tanulmányait. 1965. december 20-án a győri székhelyű Kisalföldi Állami Erdőgazdaság kiváló dolgozója lett.

1968 nyár elején érettségizett, amely akkor egyúttal erdésztechnikusi képesítést is jelentett. Ám éppen nem volt üresedés sem a rábakecöli, sem a szomszédos erdőkerületekben, Gyula viszont a szabad idejében a családi-háztáji gazdaságban végezhető munkát feltételező rábakecöli otthonát, tehát a családi házat nem kívánta feladni önálló, de távoli kerületvezetői erdési munkaköréért, így az Erdőgazdasággal abban állapodtak meg, hogy továbbra is 'társági segéderdész' lesz, általános helyettesítő, illetve feladathalmozódás, csúcsmunkák esetén segítő-közreműködő erdész szakemberként.

1981-ben a megyei köz-, és szakigazgatási szervezet az Erdőtörvény vonatkozó előírásai alapján erdőterület-nagysághoz kötve a törvényességi felügyele-

ti vizsgálatok során határidővel előírta az mgtsz-eknek erdész szakember (fő-, vagy részfoglalkoztatásban) alkalmazási kötelezettségét, a rábakecöli Rába-menti Mgtsz-hez tartozó erdők önálló erdész felvételét igényelték – és ez egybeesett Farkas Gyula életvitelével, terveivel is: főállású mgtsz-erdész lett. Mind szakmai, mind közgazdasági szempontból minősíti a tevékenységét az az oklevél is, amely szerint 1989. február 18-án a Rába-menti Mgtsz kiváló dolgozója lett.

Elsősorban ugyanezeket az erdőket szakkezelt, szakirányította az mgtsz-ek 1992-től felgyorsuló jogi átalakulása, illetve megszűnt, a régi-új magántulajdonosok társulásainak, erdőközösségeinek megalakulása után is, nemcsak nyugdíjas kora eléréséig, hanem utána is.

Nyugdíj-kiegészítésként, ha kellett, még megfogta a motorfűrész is. Élettársát 2016-ban veszítette el. Egészsége 2019 eleji megromlásáig egész életében hű maradt a családi házhoz, a gazdasági udvarhoz, kerthez, és a falu határában adódó aktuális lehetőségek szerinti mezőgazdálkodáshoz, elsősorban az állattenyésztéshez.

Dolgos, szorgalmas, nehéz élete küzdelmeit az előjelek nélkül rátört, 2019. február 16-án megállapított betegség blokkolta le. A gyógyulásban bízza, türelemmel viselte el a többször megszakított, összességében sok hónapos kórházi kezelést, egyéb beavatkozásokat, majd szervezete november 4-én feladta harcot.

Farkas Gyulával 1981 őszén ismerkedtünk meg: szakigazgatási-szakfelügyelői tevékenységem kapcsán több munkanapon át kivétel nélkül gyalog bejártuk az mgtsz összes üzemtervezett erdőrésztét, egyenként értékelve mind az erdők állapotát, mind a 10 éves előírásokat, egyeztetve, hogy melyek az esetleg szükséges hatósági üzemterv-módosítások, illetve 3 fokozatba soroltuk a szakmai műveletek fontossági sorrendjét, amelyeket az mgtsz a saját éves terveibe be kell, hogy építsen. Utóbb minden nagyobb volumenű erdészeti terepi munkájához Gyula meghívott engem,

és örömmel mentem is a példamutatóan kezelt rábakecöli erdőbe, a nagyon jó szakember kollégához. A sok elvégzett szakmunkát is összefoglalóan áttekintő erdőrésztelenkénti teljes és részletes bejárást pedig 1984-ben megismételtük.

1986. január 1. hivatalos kezdőnapjal megalkottuk az Országos Erdészeti Egyesület Győr-[Moson]-Sopron megyei Mgtsz-erdész Helyi Csoportját, amelynek egyik alapító tagja Farkas Gyula volt. A 2010-es évek elejéig – miközben a rendszerváltozásból következő realitásoknak megfelelően jogfolytonos Helyi Csoportunk nevét a Magán-erdő-gazdálkodási és Környezetvédő önmeghatározásúvá változtattuk – Farkas Gyula valamennyi egy- vagy többnapos hazai szakmai rendezvényünkön részt vett, terepi bemutatóinkat, továbbképzéseinket is többször, éppenséggel az ő általa szakkezelt mintaszertű, kiválóan bemutatható rábakecöli erdőkben szerveztük meg.

Közel 4 évtizedes kapcsolatunk alatt soha nem fordult elő még az sem, hogy akár csak egyszer akadályt közölt volna: az állattartó-állattenyésztő családi minta, környezetet fegyelme, és Gyula személyi adottságai természetessé tették számára mind az adott szó szentségét, mind a végrehajtás higgadt következetességét, rendjét. A társasági, egyesületi, illetve magánéletét is ezek az értékek uralták. A közel 4 évtized alatt soha nem hallottam tőle senkiről és semmiről panaszkodást vagy dühkitörést, de más irányú harsányságot sem.

Szakmánk jó ügyeihez szolgálatkészen, sőt esetenként kezdeményezően állt hozzá, az észszerűtlen vagy az erdőre általa károsnak ítélt ügyekkel kapcsolatban pedig igénykezett az elvárás megváltoztatni, ám ha munkahelyi vagy hatósági vitapartneréről leperegtek Gyula szakmailag megalapozott ellenérvei, akkor csendesen, alapesetben pl. kivárással vagy minden más lehetőséget is kizárva, ha úgy tetszik, makacs magyarként állt ellen. Az elismerő kézfogáson túl nem kedvelte, ha dicsérik: az volt a meggyőződése, hogy még jelzőként is felesleges a 'jó' a 'munka' szó elé,

vagyis eleve csakis a mennyiségben-minőségben-határidőre kifogástalanul elvégzettek érdemlik meg 'a munka' nevet, és azt egyszerűen csak nyugtázni kell, és máris nekifogni a következő aktuális tennivalónak. Talán abból a másik létrendből megbocsátja nekem, hogy tapasztalataim alapján összességében mindenkinek olyan jó munkatársat kívánok, mint amilyen nekünk Gyula volt.

Farkas Gyula földi maradványait a római katolikus egyházfelkezet liturgiája szerinti rendben 2019. november 9-én Rábakecölön kísértük utolsó útjára, metszően éles szélben. Koporsóját az egyszerre áldott és szívós-kemény rábaközi agyaghantok fogadták magukba. A boldog feltámadás reményében elbúcsúzza írta:

Bolla Sándor

